

Tässä nyt vielä pari lukua tätä. Kiitos kun olette jaksanut lukea ja antaa palautetta tästä. Näiden lukujen jälkeen päättyy sitten tarinan eka osa. Ja jos tosiaan tuohon murteeseen tulee jotain kuningasideoita, saa kertoa, en sitä nyt ruvennut muuttamaan ainakaan toistaiseksi. * 8. Luku

Matti pakottautui ajattelemaan taas nykyhetkeä. Muisto ei ollut siitä tuskallisimmasta päästä, mutta silti hän tunsi palan kurkussaan. Silti jostain syystä nyt kun hän näki Sinin ja Jaakon edessään tällä tavoin, muisteleminen tuntui helpommalta kuin pitkään aikaan. Messu jatkui ja pappi puhui monotonisella, unettavalla äänellä herrojen kieltä. Matti huomasi ihmeekseen että alkujärkytyksen jälkeen hän ei enää edes pelännyt. Hän tunsi kiinnostusta tätä kuollutta joukkoa kohtaan eikä heidän ulkomuotonsa enää kauhistuttanut häntä. Hän oli jo tottunut ajatukseen, että oli tullut lopullisesti hulluksi. Ajatus ei järkyttänyt häntä oikeastaan mitenkään, hän ihmetteli ainoastaan sitä miten siinä kesti näinkin kauan. Päästyään tähän lopputulokseen hän oli vain tylsistynyt kuten yleensäkin messussa. Oli ilmeistä, ettei hän ollut ainoa. Suurin osa vainajista ei näyttänyt vähääkään välittävän saarnasta. He vaeltelivat riveiltä toisille, tuijottelivat seinämaalauksia lasittunut katse silmissään ja jotkut olivat syventyneet hiljaiseen keskusteluun. Toisin kuin elävät, jotka teeskentelivät hurskasta herranpelkoa ja istuivat kiltisti paikoillaan vaikka eivät olisi mitään ymmärtäneet, vainajat eivät vaivautuneet olemaan kohteliaita. Eihän heillä ollut enää mitään pelättävää. Eräällä aatelisnaisella, jonka puku oli kuivuneessa veressä, oli jopa nahkakantinen kirja mukanaan, jota hän luki avoimesti vähät välittäen siitä, mitä hänen ympärillään tapahtui. Nuoren näköinen renki, jonka kallo oli murskana oli keskittynyt kaivertamaan ruokottomuuksia kirkon penkkiin löytämällään naulalla - varsin huonolla menestyksellä kylläkin, mutta pelkästään yritystä oli pakko kunnioittaa. Piikatyttö vihertävine ihoineen tanssahteli alttarin lähetyvillä irvokkaasti kuin marionetti, otti välillä päänsä kainaloonsa ja vastasi papin pahaan katseeseen näyttämällä hänelle ruokotonta käsimerkkiä. Turpeakasvoinen vainaja, jolla oli sinertävä iho taas oli onnistunut löytämään ehtoollisviinit ja kumosi niitä kurkkuunsa mielenosoituksellisesti niin että viini roiskui hänen kaulalleen ja vaatteilleen. Mattia hymyilytti ne kaikki pienet inhimillisyydet joita hän havaitsi. Hän katsoi jälleen Siniä ja Jaakkoa. Kaikesta päätellen Jaakko kertoi tarinaa ja Sini kuunteli tarkkaavaisesti. "Painaakohan joku mieltäs?" Äiti kysyi tietävä ilme kasvoillaan. Matti naurahti. "Aika outo kysymys ottaen huomioon, et haastelen just äitivainaani kanssa." Äiti naurahti. "Meinaakko että melisairauksen oisit saanut? Elähän sitä pelkää." "Mitähän sinäki siitä luulet tietäväs? Sitä paitsi en minä pelkää." "Kyl kai minä oman poekani tunnen. Tosin maara sinulla ainaski on, ko nälkää oot selevästi nähny. Vai ekkö vaan enää piä huolta ihtestäs? Sinun pitäis hankkii ihtelles nainen, joka sinusta huolehtis. Ei mikkään ihme, että sinuu pietään outona, ko sinun ikäsellä miehellä ei oo vaimoo. Ookko ees naimahommiin vielä päässy?" Matti katsoi äitiään pahasti. "Ja mikähä sinä oot minuu naisasioissa arvosteleen, häh? Ja minun naimahommat muuten ei sinulle kuulu sitten minkään vertaa." "Eli poeka oot edelleen. Kyllä äitee tietää nää jutut. Ookko ees koettanu? Kyllä ne plikat antaa, jos vaan kärsivällisesti koetat ja lempeesti haastelet." "En jaksu uskoo, et käyn tätä keskusteluu kanssasi. Ihan tiedokses vaan, en ota sinulta vastaan mitään neuvoja tässä asiassa, mieta millaseen rakin äpärään ite haksahit." "Toi ei ollu tarpeen. Isäs oli kunnon mies." "Hitot oli." "Elähän manaa, myö ollaan kirkossa." "Tai tapahtuu mitä? Hiiden väki raatelee minut kappaleiks ja syöttää hevosilleen?" "Kiroaminen on huono tapa, vaikkei siitä mihtään tapahtuiskaan." "No niin on vaimon ja lasten hakkaaminenki, mutta silti saarnaat mielummi kirolusta, ko kuulet totuuskii entisestä miehestäs." "Sinun täytyy päästä eroon tosta piikittelystä. Plikat ei arvosta semmosta, sano minun sanoneen. Ei mikkään ihme et sinulla on poikuus tallella." "Vielä kerran: lakkaa ny jo jauhamasta naisasioista, en oo kiinnostunu ottaan

ih telleni vaimoo.” ”Sinun pitäis jo pikkuhiljaa lopettaa toi mielikarvaus. Koitahan jo unhottaa se plikka. Montakohan vuotta siitä on? Tiiän et olit siihen mielistynny, mut maailma on täynnä hänenlaisiaan plikkoja. Et sinä enää nuorene, jatka elämääs.” ”Helpommi sanottu ko tehty.” Äiti oli hetken hiljaa. ”Ai niin se Jaakon juttu. Olihan se aika karmeeta, mut ei siitä ny kannata enää mielihallaa ottaa. Koita ny jo unhottaa menneet.” ”Mitähän sinäki siitä luulet tietäväs?” Matti ärähti. ”Luulekko et minun annetaan unhottaa sitä, mitä Jaakolle tapahtu? Ihmisten vahvoi puolii täällä ei oo menneitten unhottaminen.” ”Muutahan muualle, ohan noita kyliä.” ”Kiva ko sinulla on vastaus kaikkeen”, Matti murahti. ”Yritän vaan auttaa.” ”Parempi ko et yritä.” Hän käänsi jurona katseensa pois. Hän ei kuullut äitinsä jupisevan jotain kovapäisyydestä ja ihmettelevän mistä lie sen oli perinyt. Hänen ajatuksensa olivat jo muualla. 10. Luku ”Ja miehän en lähe mihkään, sen mie vannon perkeleen kautta!” Sini sanoi uhmakkaasti järvelle, metsälle, kaikille muille paitsi vieressään istuville pojille. He istuivat jälleen järven rannalla. Kenenkään ei tehnyt mieli syödä eväitä. Jaakko piti katseensa jossain kaukaisuudessa ja Matti nyppi turhautuneena koivunlehtiä läheisestä oksasta. Molemmat pojat tiesivät, että Sinillä oli itku kurkussa. He näkivät sen siitä tavasta, jolla hän puri huultaan, pyyhkäisi kärsimättömästi takkuista hiuspehkoaan otsaltaan ja loiskautti vettä jalallaan – täsmälleen samanlaisella eleellä kuin kuusi vuotta aiemmin, kun hän oli tällä samalla paikalla kertonut isästään ja pikkuveljestään. Kuten silloinkaan, nytkään kumpikaan heistä ei tiennyt mitä sanoa. Kaikki tiesivät, että Sinin uhmakkaat sanat olivat vain esitystä - yritys kieltää epämiellyttävä totuus, ettei vaihtoehtoja ollut. Sinin äiti oli löytänyt paremmin palkatun piian pestin naapurikylästä, ja he muuttaisivat. Sinistä tulisi talon pikkupiika. Hän oli siinä iässä, että hänen oli jo aika aloittaa ansaitsemaan itse elantoaan. ”Kunpa voisikki olla menemättä”, Jaakko sanoi hiljaa, ääni särkyen. Hän katsoi maahan. Sini ponkaisi pystyyn vihasena. Hänen katseensa oli täynnä haasteita ja murhetta. ”Jos mie sanon, etten lähe, ni se kans tarkoittaa sitä!” Hänelle oli turha puhua järkeä, joten kumpikaan pojista ei sanonut enää mitään vaan katsoivat takaisin alistuneesti, kunnes Sini istui taas alas. He istuivat pitkään hiljaa, yrittämättäkään kohottaa tunnelmaa, kaikki tuijottaen järvelle samaan pisteeseen. He tiesivät, että heidän olisi pitänyt hyvästellä, uusia verivalansa tai tehdä jotain muuta asiaankuuluvaa. Se olisi kuitenkin merkinnyt luovuttamista, joten kukaan ei halunnut tehdä sitä. Kukaan heistä ei halunnut uskoa, että Sini todella lähtisi. Mutta tietenkin hän lähti ja kaikkia kadutti, etteivät he ehtineet sanoa hyvästejä. Jaakon perhe muutti naapuriin. Hänen isänsä kuoli vähän sen jälkeen ja Juha otti hänen paikkansa kylän teurastajana. Torppa siirtyi hänen omistukseensa. Matti ja Jaakko alkoivat tehdä peltotöitä samalla pellolla. Jaakko oli sitä mieltä, ettei hänestä ollut teurastajaksi, vaikka hänen isänsä olikin häntä yrittänyt opettaa. Yhtäkkiä he olivat huomaamattaan osa aikuisten maailmaa.